

NGƯỜI LÍNH

T R O N G M Ắ T E M

NGƯỜI LÍNH

T R O N G M Ắ T E M

Có thể nói “ Thơ văn là sự thể hiện con người và thời đại một cách cao đẹp”. Thơ văn có thể hiện được cái hồn của thời đại thì mới trở thành đài tưởng niệm của thời đại”. Thơ văn cách mạng đã làm được điều đó. Các nghệ sĩ đã làm nên một tượng đài bất tử về người lính cụ Hồ.

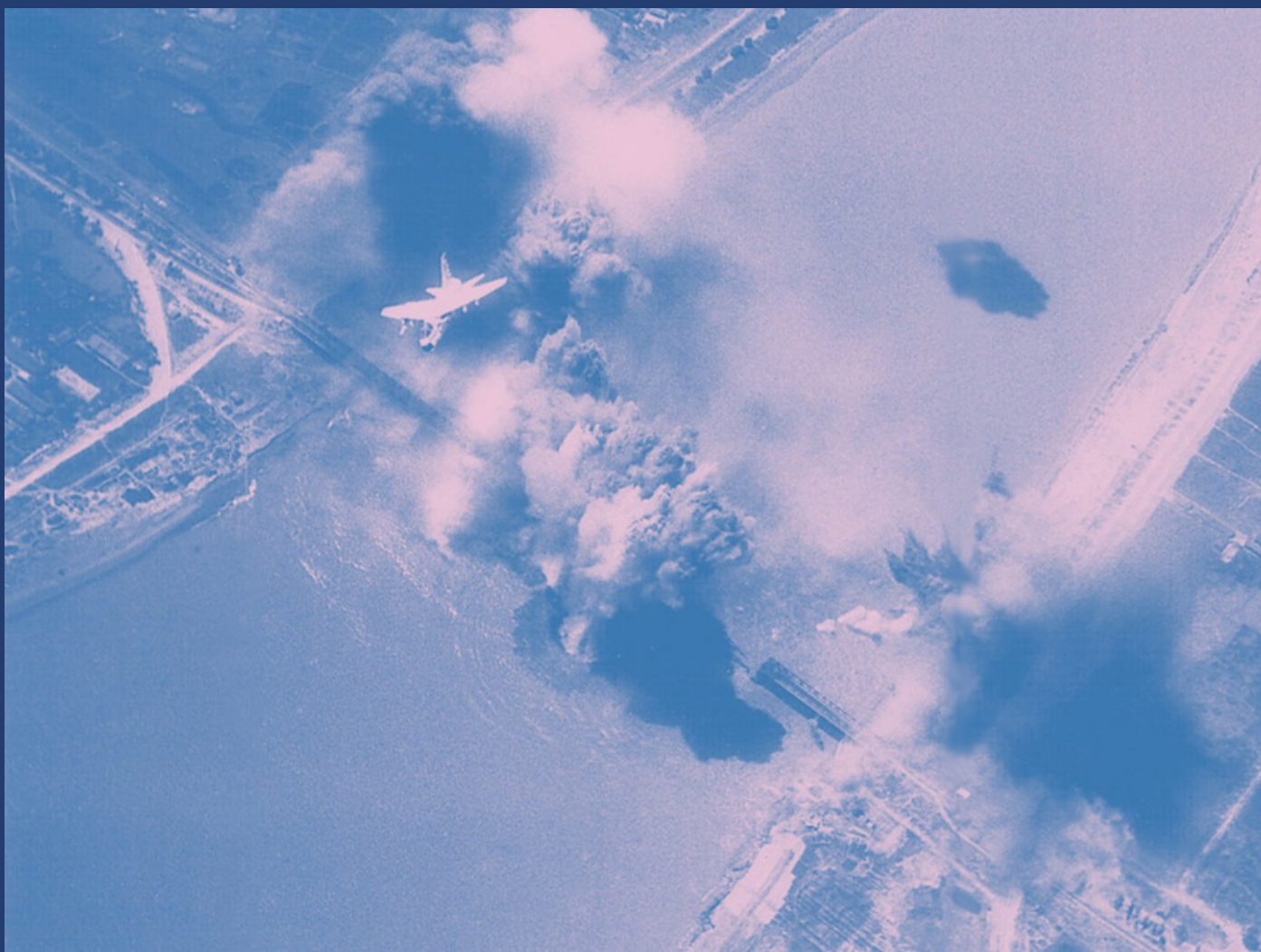
*“Hoan hô anh Giải phóng quân
Kính chào anh, con người đẹp nhất
Lịch sử hôn anh, chàng trai chân đất
Sống hiên ngang, bất khuất trên đời”*

(Bài ca xuân 68, Tố Hữu).

Lời mở đầu

Các nhà thơ, nhà văn hay chính những người tham gia kháng chiến viết về người lính, về cuộc đời anh dũng của họ đã cho em một cái nhìn sâu sắc hơn về những chiến sĩ hy sinh thân mình bảo vệ tổ quốc. Trong mắt em, những cán bộ chiến sĩ là những con người rất thật, rất đẹp, rất có hồn, trường tồn, bất tử mãi mãi với không gian, thời gian.

Vậy nhưng những từ ngữ trên vẫn là không đủ để miêu tả hết được vẻ đẹp trù tượng, thiêng liêng của người lính nên em đã viết cuốn sách này cũng như để bày tỏ lòng biết ơn và ngưỡng mộ của mình với họ.

THỜI KÌ KHÁNG CHIẾN

CHIẾN

CÓ LẼ, CHƯA MỘT DÂN TỘC NÀO TRÊN THẾ GIỚI LẠI PHẢI GÁNH CHỊU NHỮNG MẤT MÁT VÀ KHỔ ĐAU VÌ CHIẾN TRANH NHƯ DÂN TỘC TA

Năm 1858, thực dân Pháp nổ súng mở đầu cuộc xâm lược nước ta. Năm 1945, phát xít Nhật đảo chính hất cẳng Pháp. Nước ta lúc ấy khó khăn, thiếu thốn nhưng nhờ có đường lối đúng đắn Đảng đã lãnh đạo nhân dân ta lần lượt đánh bại các kế hoạch chiến tranh của thực dân Pháp, đỉnh cao là Chiến thắng Điện Biên Phủ “lùng lẫy năm châu, chấn động địa cầu”, kết thúc thắng lợi cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp xâm lược.

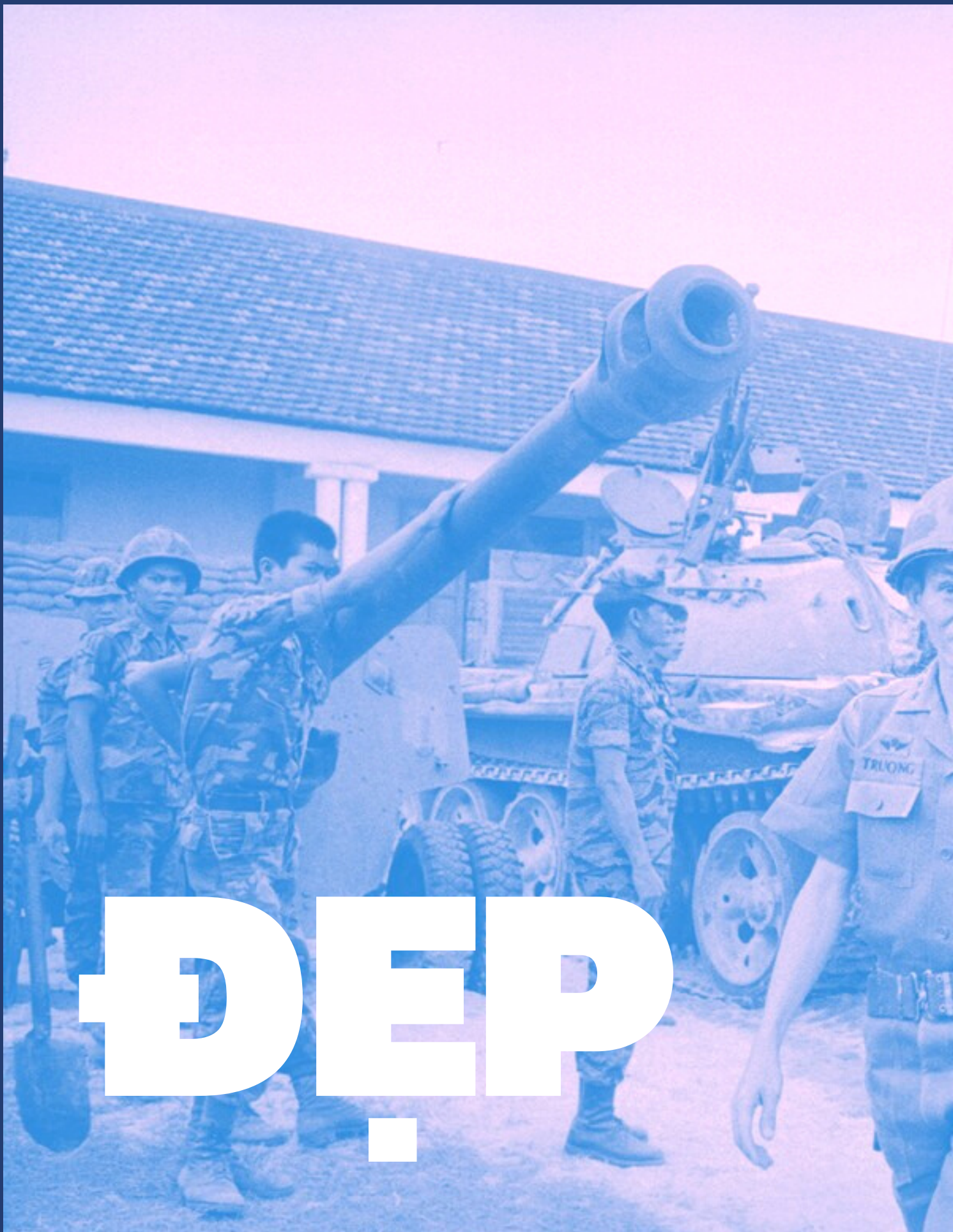

Vậy nhưng độc lập chưa được bao lâu đế quốc Mỹ đã trắng trợn phá hoại Hiệp định Giơ-ne-vơ, dựng lên chính quyền tay sai Ngô Đình Diệm, thực hiện âm mưu chia cắt lâu dài đất nước ta. Mỹ - Diệm đã tiến hành các chiến dịch đàn áp dã man các phong trào yêu nước, tiến bộ ở miền Nam, dìm

cách mạng miền Nam trong biển máu. Nhưng Đảng và Chủ tịch Hồ Chí Minh lại một lần nữa lãnh đạo quân và dân cả nước với chiến dịch Hồ Chí Minh lịch sử toàn thắng đã kết thúc 21 năm kháng chiến chống đế quốc Mỹ xâm lược của nhân dân Việt Nam, đất nước ta sạch bóng quân xâm lược, non sông thống nhất.

Hai cuộc kháng chiến chống Pháp và chống Mỹ đã khiến cho những con người Việt Nam thời kỳ này trở nên đẹp hơn bao giờ hết đặc biệt là những người lính bộ đội Cụ Hồ. Những người tham gia vào tuyến đầu của cuộc cách mạng, trực tiếp đem lại hoà bình cho dân tộc.

Các tân binh trong buổi khám sức khỏe tại Hải Phòng, tháng 7/1967. Từ một đội quân có số lượng khoảng 35.000 người vào năm 1950, Quân đội Nhân dân Việt Nam đã có hơn nửa triệu người vào giữa thập niên 1970, được Mỹ thừa nhận là một trong những lực lượng tinh nhuệ nhất trên thế giới.

*"Tây Tiến đoàn binh không mọc tóc
Quân xanh màu lá dữ oai hùm"*

Hai câu thơ đầu tiên trong bài thơ Tây Tiến đã chạm khắc nổi bật ngoại hình của người lính. Họ cũng đã từng là những thanh niên cường tráng nhưng vì hậu quả của những trận sốt rét rừng khắc nghiệt mà biến thành “đoàn binh không mọc tóc”. Còn “quân xanh màu lá” là hình ảnh làn da tái xanh như màu lá do bệnh sốt rét rừng cũng là màu xanh của lá ngụy trang, cũng có thể hiểu là màu xanh áo lính. Chính yếu tố đó đã khiến người lính có vẻ ngoài thật khác thường. Đối lập với những hình ảnh khác thường ấy chính là hình ảnh “dữ oai hùm” - thần thái oai phong, dữ dội và vô cùng anh dũng. Tạo nên hơi thở gân guốc, rắn rỏi, bản lĩnh hiên ngang, sẵn sàng vượt lên mọi khó khăn, gian khổ.

Biên giới Việt Nam –
Campuchia, 1972

"... Ở ĐÂY VUI LẮM MẸ Ạ!
BAN ĐÊM GIẶC MỸ SOI
SÁNG CHO CHÚNG CON
LÀM ĐƯỜNG. BAN NGÀY
CHÚNG NÉM BOM GIẾT
CÁ CHO CHÚNG CON CẢI
THIỆN"

- đó là những dòng thư gửi mẹ của liệt sĩ Võ Thị Tần, một trong 10 cô gái thanh niên xung phong làm nhiệm vụ san lấp hố bom, thông đường tại Ngã Ba Đồng Lộc. Chị Tần là một cô gái trẻ người non dạ

nhưng sức mạnh của chị thật khiến người khác phải dè chừng. Chị biến những điều tưởng chừng nguy hiểm như đội bom , lắp đạn thành những điều bình thường, thú vị. Bởi có lẽ là vì thư gửi mẹ, mà chị vờ như lạc quan, xem thường những khó khăn gian khổ.

"BOM ĐẠN CÓ THỂ LÀM
RUNG CHUYỂN NÚI
RỪNG, NHƯNG KHÔNG
THỂ LÀM RUNG CHUYỂN
TRÁI TIM CHÚNG CON MẸ
Ạ!..."

- đây cũng là những dòng thư cuối cùng mà chị Tần gửi cho mẹ. Chỉ 5 ngày sau, chị và 9 đồng đội của mình đã anh dũng hy sinh.

Ngay cả trong những giây phút chiến đấu ác liệt nhất, chị vẫn gửi thư về cho mẹ với tâm thái vô cùng vui vẻ, bình thản để mẹ không phải lo lắng cho mình. Ấy vậy mà, ít ai biết được chị phải nuốt nước mắt vào trong, gạt bỏ hết nỗi sợ hãi để kiên cường chiến đấu. Lạc quan ngay cả trong tình huống xấu nhất.

Nếu như những lá thư gửi về hậu phương chan chứa sự lạc quan, tinh thần cách mạng thì những dòng nhật ký của những người lính đi giữa lằn ranh mong manh của sự sống và cái chết lại là lăng kính soi chiếu sự dũng cảm, ý chí sắt đá trong những ngày tháng tàn khốc của chiến tranh.

CUỘC SỐNG VÔ CÙNG GIAN NAN, CHẾT CHÓC HI SINH
CÒN DỄ DÀNG HƠN ĂN MỘT BỮA CƠM. VẬY MÀ NGƯỜI
TA VẪN BỀN GAN CHIẾN ĐẤU. CON CŨNG LÀ MỘT
TRONG MUÔN NGHÌN NGƯỜI ĐÓ, CON SỐNG, CHIẾN
ĐẤU VÀ NGHĨ RẰNG MÌNH SẼ NGÃ XUỐNG VÌ NGÀY MAI
CỦA DÂN TỘC. NGÀY MAI TRONG TIẾNG CA KHẢI HOÀN
SẼ KHÔNG CÓ CON ĐÂY.

Đó là những dòng trong cuốn nhật kí của bác sĩ liệt sĩ Đặng Thùy Trâm. Hôm ấy là sinh nhật của ba chị cũng là ngày quân ta thắng trận nhưng vì tổ quốc, vì ngày mai của dân tộc mà chị quyết định không về nhà đoàn tụ cùng gia đình mà ở lại chiến trường khốc liệt để chữa trị cho những người lính bị thương

Chị gạt bỏ hết sự sợ hãi, tất cả cũng là vì tổ quốc, vì đồng bào. Chính nhờ tình yêu quê hương sâu nặng và có hậu phương vững chắc nơi quê nhà mà những người anh hùng chiến sĩ như chị được tiếp thêm sức mạnh. Họ không sợ chết, chỉ sợ chết rồi đất nước vẫn còn chiến tranh.

“Xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước
Mà lòng phơi phới dậy tương lai.”

Không chỉ đẹp từ tâm hồn, mà còn đẹp ở nhân cách, ở tình cảm mà họ dành cho đồng đội. Đẹp ở cách họ thấu hiểu những tâm tư, nỗi lòng của nhau, cùng chia sẻ những gian lao, thiếu thốn. Vẻ đẹp đó chính là tình đồng chí, tình đồng đội, tình bạn giữa những người hàng xóm cùng ra ruộng sớm chiều rồi cũng cùng nhau khoác lên mình chiếc áo lính xông pha chiến trường. Họ cùng ra đi từ một làng quê đói nghèo, một túp lều tranh “gió lung lay”... Và khi họ gặp nhau trong hoàn cảnh thiếu thốn lam lũ của người lính. Họ luôn và sẽ tìm được cái giống nhau, cái thống nhất, cái mà giúp họ tìm được sự gần gũi, đồng cảm, sẻ chia rồi từ đó mà nảy sinh tình đồng chí cao cả thiêng liêng.

“... Ở NƠI CUỘC CHIẾN TRANH DIỄN RA ÁC
LIỆT, HÀNG NGÀY BÊN CÁC ĐỒNG CHÍ, ANH
CÓ THỂ KHẮC PHỤC ĐƯỢC TẤT CẢ... SONG
ĐÔI KHI ANH VẪN THẤY THIẾU THỐN VỀ TÌNH
CẢM, ĐÓ CŨNG LÀ TÂM TRẠNG CHUNG CỦA
NHỮNG NGƯỜI ĐI XA, ANH NHỚ EM...”

Thứ tình cảm này lớn đến nỗi khiến cho “ hai người xa lạ”, từ những phương trời “chẳng hẹn quen nhau”, bỗng chốc thành thân thiết, thậm chí thành đôi tri kỉ. Rồi dù có chiến tranh xảy ra bao nhiêu lần đi nữa nó cũng là một trong những sức mạnh tinh thần to lớn cho họ sự can đảm để coi thường mọi gian khổ, hy sinh.

Đối với họ, chỉ cần “thương nhau tay nắm lấy bàn tay” là đủ hơi ấm để chống chọi với những cơn sốt run người, với những ngày buốt giá và với cả giặc thù. Dầu vậy, nỗi nhớ gia đình, người thân vẫn thường trực trong tim những người lính nhưng cũng nhờ nó mà họ có thêm dũng khí để hy sinh quên mình cho tổ quốc

Trong cái dữ dội của chiến tranh, ánh lên tinh thần thép của những

người chiến sĩ kiên trung như những gì người lính Sư đoàn Sao Vàng Nguyễn Bá Hạnh từng viết trong cuốn nhật ký của mình:

"CHIẾN TRANH CÓ THỂ TÀN PHÁ MỌI THỨ. DUY CHỈ CÓ MỘT THỨ CHIẾN TRANH KHÔNG THỂ LÀM GÌ ĐƯỢC, ĐÓ LÀ MỤC TIÊU LÝ TƯỞNG, KHÁT VỌNG HÒA BÌNH VÀ Ý CHÍ ĐẤU TRANH CỦA NGƯỜI LÍNH CỤ HỒ".

Biết bao cuộc chiến tranh ác liệt đã tước đi mạng sống của những người vô tội, nhiều hơn cả là các chiến sĩ nơi chiến trường. Hòa bình chưa kéo dài được bao lâu thì các cuộc chiến tranh cứ liên tiếp nổ ra. Người dân bấy giờ rất đau khổ, sống không yên ngày nào. Chính vì vậy, những anh hùng bộ đội của nước nhà đã ra đi đánh giặc. Họ chiến đấu hết mình, thế nhưng chưa kịp đoàn tụ với gia đình thì đã anh dũng hy sinh trên miền đất đầy máu ấy. Dẫu biết trước một đi không trở lại, các anh vẫn nhất quyết đi, để sau này bà con còn được yên bình mà sống. Rất nhiều người đã hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Tổ quốc và người dân luôn ghi công những con người dũng cảm ấy. Nếu không có sự hy sinh cao cả của họ thì làm sao ta có cuộc sống như ngày hôm nay?

“LÀ LÍNH BỘ ĐỘI CỤ HỒ CÀNG KHÓ KHĂN, GIAN KHỔ, ÁC LIỆT THÌ Ý CHÍ CHIẾN ĐẤU CÀNG VỮNG VÀNG, KIÊN ĐỊNH... TẤT CẢ ĐIỀU ĐÓ ĐÃ “NGẤM” VÀO MÁU ĐỂ TÌNH THẦN, BẢN LĨNH, Ý CHÍ NGƯỜI LÍNH CỤ HỒ VẪN LUÔN LÀ SỢI CHỈ ĐỎ XUYÊN SUỐT CHẶNG ĐƯỜNG CÔNG TÁC CŨNG NHƯ TRONG CUỘC SỐNG HÀNG NGÀY.”

Đó là chia sẻ của cựu chiến binh (CCB) Lê Phát Tịnh

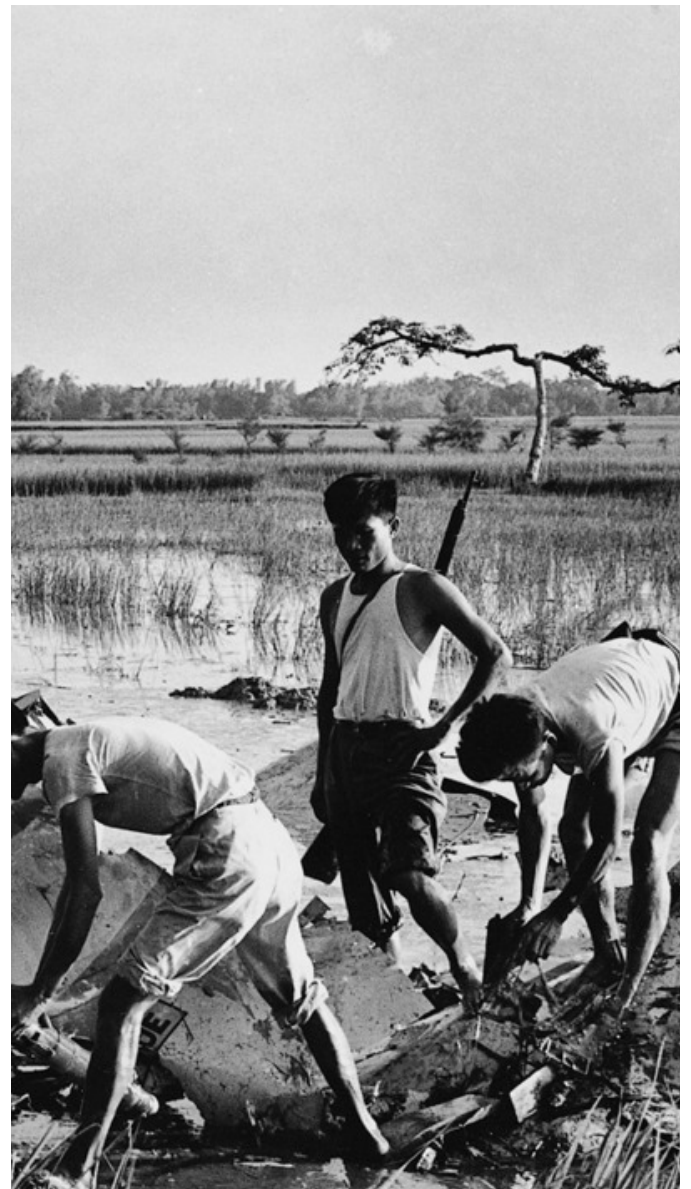

Sự hy sinh quên mình của người lính trong chiến trận, những lặng thầm cống hiến tuổi thanh xuân của người lính trong thời bình lặng im tiếng súng, chính là niềm kiêu hãnh, là quá đỗi tự hào, là sứ mệnh thiêng liêng đối với Tổ quốc, dân tộc và nhân dân. Dù người lính thời chiến hay trong hòa bình... thì khi đã khoác lên mình màu áo quân nhân, họ đều mang trong mình trái tim “Bộ đội Cụ Hồ”. Dù phải hy sinh đến tính mạng, dù gian lao nhọc nhằn, vất vả; trong bất kỳ điều kiện hoàn cảnh nào thì cũng đều hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Hình ảnh người bộ đội lúc bấy giờ thật đẹp. Họ thực sự là những người anh hùng nhưng không có vẻ gì là anh hùng cả. Sức mạnh lớn nhất của họ là tình đồng chí, lòng yêu nước. Nhờ vậy mà mỗi khi có giặc, khi cần thiết họ lại “đứng bên nhau chờ giặc tới”.

Chiến tranh chẳng đem lại lợi ích gì cho nhân dân ngoài đau khổ, chết chóc và tang hoang. Nhà cửa bị phá hủy. Người chết. Đất đai đầy dấu vết bom đạn. Khắp nơi là những quả bom, mìn còn sót lại, sẵn sàng nổ và cướp đi sinh mạng của những người còn sống bất kỳ lúc nào. Chiến tranh làm nền kinh tế kiệt quệ, giáo dục trì trệ và đình đốn, sản xuất thì cầm chừng hay không còn khả năng sản xuất. Gia đình ly tán. Những nỗi đau do chiến tranh còn ám ảnh dai dẳng suốt không chỉ đời những người sống trong thời kỳ đó mà còn ám ảnh cả thế hệ sau đó.

Những người mất thân nhân từ năm 45 đến giờ vẫn chẳng tìm được. Những liệt sĩ hy sinh đến giờ vẫn chẳng rõ tung tích bia mộ nằm đâu. Những người mất tích thì mãi chẳng có gì cho người thân họ biết rằng còn sống hay đã chết...

CHIẾN TRANH LÀ ĐAU KHỔ, NHƯNG THẾ GIỚI ĐÃ ĐỂ NÓ LẶP LẠI MỘT LẦN NỮA

Vào ngày 24 tháng 2 năm 2022, Nga tiến hành một chiến dịch tấn công quân sự quy mô lớn nhằm vào Ukraina. Tuy chỉ nhằm vào các căn cứ quân đội nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi thương vong. Đến nay đã có ít nhất 46 nghìn người tử vong và 12 nghìn người bị thương và vẫn còn rất nhiều người hiện đang mất tích. Ngoài thương vong về người còn là thương vong về của cải, vật chất khi có tới 1,8 nghìn toà nhà bị phá huỷ. Tổng thiệt hại lên tới 565 tỉ USD. Đó là còn chưa kể tới sự ảnh hưởng của chiến tranh đến nền kinh tế thế giới vậy nhưng mọi thứ đã quá choáng ngợp.

Tuy ta không bị ảnh hưởng nhiều bởi chiến tranh nhưng chúng ta vẫn phải đứng lên để bảo vệ nền hoà bình của thế giới. Có thể chỉ là những điều nhỏ nhoi như chia sẻ những bài viết tuyên truyền nội dung lành mạnh tích cực về hoà bình, có nhận thức đúng về những sự kiện chiến tranh, không cổ xúy phát động chiến tranh. Chỉ những điều nhỏ nhoi như vậy cũng đã góp một phần không nhỏ vào việc ngăn chặn chiến tranh, ủng hộ hoà bình.

Người lính trong mắt em hiện lên thật đẹp đẽ, với em họ chính là biểu tượng, là niềm tin, khát vọng của những người dân gửi gắm nơi họ. Không kể thiếu thốn, khó khăn , họ vẫn chấp nhận , vẫn vui vẻ lạc quan, yêu đời. Ngưỡng mộ làm sao cái tình đồng đội thiêng liêng mà họ dành cho nhau dù cho sự sống và cái chết thật cận kề. Sống và chết, dường như trong trái tim mỗi người lính chiến đấu không hề có khái niệm ấy. Niềm tin chiến thắng, tình yêu, lòng dũng cảm , sức mạnh đoàn kết .Họ đã góp phần vẽ nên những trang sử hào hùng của dân tộc, của non sông đất nước

Thấu hiểu và biết ơn sự hi sinh ấy của thế hệ những người đi trước, lớp trẻ chúng ta cần phải luôn luôn ghi nhớ công lao của cha ông. Song song với đó, ta phải ra sức học tập, tu dưỡng đạo đức để trở thành người công dân tốt cho gia đình, xã hội, góp phần xây dựng nước nhà ngày một giàu mạnh hơn. Có như vậy ta mới xứng đáng với những công sức lớn lao mà ông cha ta đã bỏ ra để đổi lấy hai chữ độc lập cho dân tộc.

Các nữ cán bộ Giải phóng tới một địa điểm họp mặt trong rừng ngập mặn ở Năm Căn, Cà Mau, 1972. Họ đeo mặt nạ để bảo vệ danh tính, tránh bị lộ trong trường hợp có người bị bắt và thẩm vấn. Trong thời kháng chiến chống Mỹ, việc chuyển hình ảnh từ các căn cứ trong rừng rậm đồng bằng sông Cửu Long ra miền Bắc là rất khó khăn, nhiều khi các bức ảnh thất lạc hoặc bị tịch thu trên đường, theo lời của nhiếp ảnh gia Võ Anh Khánh, tác giả bức ảnh.

Những người phụ nữ kéo lưới đánh cá nặng trĩu trên một nhánh thượng nguồn sông Cửu Long, 1974. Đây vốn là một công việc khá nặng nhọc, thường do nam giới đảm nhiệm trong thời bình.

Ảnh: Lê Minh Trường.

Công nhân xây dựng thảo luận về việc sửa chữa cầu Hàm Rồng ở Thanh Hóa năm 1973 sau các trận ném bom của không quân Mỹ. Là cây cầu duy nhất bắc qua sông Mã dành cho xe tải hạng nặng và xe quân sự, cầu Hàm Rồng đã bị không quân Mỹ đánh phá ác liệt trong chiến tranh Việt Nam. Một số máy bay Mỹ đã bị lực lượng bảo vệ cầu bắn rơi trong cuộc chiến.

Một chiến sĩ du kích người Khmer có tên Danh Sơn Huol được đưa đến trạm xá dã chiến trong một đầm lầy ngập mặn ở bán đảo Cà Mau để phẫu thuật sau khi bị thương do cuộc oanh tạc của Mỹ, ngày 15/9/1970. Bàn phẫu thuật nằm ngay trên mặt nước đầm lầy, được cách ly bằng vải màn. Ảnh: Võ Anh Khánh.

Hai cụ bà, một người miền Bắc và một người miền Nam ôm hôn nhau trong hạnh phúc vì đã sống được đến ngày dải đất hình chữ S thống nhất và sạch bóng quân xâm lược nước ngoài, tháng 5/1975. Ảnh: Võ Anh Khánh.

NGƯỜI LÍNH

T R O N G M Ắ T E M

Nguyễn Thị Thanh Hà
Nguyễn Thị Thu Hiền
Phan Thị Thanh Thủy
Hoàng Nguyễn Quốc Chung
Lê Quốc Đạt
Lê Trung Dũng
Trần Ni Na
Trần Thị Diệu Huyền
Nguyễn Ngọc Tú Nguyên

